

De vangkooi

Remco Stunnenberg

Recent had ik het geluk én het voorrecht om amper een week oude frislingen voor mijn lens te krijgen. Ik kreeg van pure ontroering tranen in mijn ogen en mijn hart maakte meerdere vreugdesprongetjes. Van zo nabij had ik die biggen van het wilde zwijn niet eerder gezien. Dit gaf me niet alleen de kans om ze eens van echt dichtbij te fotograferen, maar ook om ze eens goed te bestuderen. Hun gedrag, het spelen en ravotten... Zo op het eerste gezicht gingen ze helemaal hun eigen gang, maar ze hielden moeder zwijn heel goed in de gaten. Én vice versa.

Wat natuurlijk het meest in het oog springt bij deze prachtige jonge dieren, is dat schattige gestreepte pyjama pakje dat ze dragen. En die hebben ze niet voor niets aan. Hierdoor vallen ze namelijk in het bos minder op voor vijanden. Hoe zit dat? In het vroege voorjaar, wanneer de frislingen geboren worden, staat de zon nog laag aan de hemel. Dit zorgt, helemaal in lijn met de witte strepen op hun rug, voor langwerpige schaduwen in het bos. Om die reden "draagt" een reekalfje witte stippen. In de periode dat zij ter wereld komen, rond mei-juni, staat de zon hoger en schijnt deze door het bladerdak heen. Dat zorgt voor stippen van zonlicht en schaduw. In de natuur is kortom niets voor niets. Over alles is goed nagedacht!

Vlak na dit geluksmoment lees ik op de site van Nieuwe Oogst, een media-kanaal voor de land- en tuinbouwsector, het gruwelijke nieuws 'dat de mogelijkheden om wilde zwijnen af te schieten in Noord-Brabant en Limburg sinds enige tijd zijn uitgebreid'. Een van de middelen is de vangkooi en de belangstelling

daarvoor blijkt groot te zijn, lees ik in datzelfde artikel. Tijdens een demonstratie van deze kooi door varkensboer en akkerbouwer Toon Kuipers is het een drukte van belang. Boeren, jagers en terrein- en landgoedbeheerders en bestuurders en medewerkers van ZLTO en LLTB: allemaal zijn ze afgekomen op dit "event".

Ik lees verder dat deze vangkooi 'een upgrade is van het exemplaar dat Kuipers jaren geleden samen met een vriend eigenhandig van betonmatten in elkaar laste, naar voorbeeld van Amerikaanse boeren'. Kuipers ving er tientallen wilde zwijnen mee; de wildbeheereenheid zorgde vervolgens voor het afschot...

Mijn maag draait zich om en mijn verbeelding draait op volle toeren. Ik zie gruwelijke moordpartijen, angst, pijn, verdriet. Ik probeer deze beelden van mijn netvlies te krijgen, maar helaas, tevergeefs. Hoezeer ik ook terugdenk aan mijn ontmoeting met de frislingen, het beeld van wilde zwijnen, gevangen in een kooi, krijg ik niet meer uit mijn kop. Ik hoor de schoten en het angstige gekrijs van de dieren. Vreselijk.

Ik denk terug aan de mooie, creatieve oplossingen van moeder natuur. Aan die prachtige gestreepte pyjama's. En wat stelt de mens daar tegenover? Lelijke, gruwelijke en immorele kortetermijn "oplossingen", meestal afkomstig uit de koker van jagers en boeren. En de beleidsbeplanners knikken en buigen braaf, aangemoedigd door die machtige en door geld gedreven kliek van boeren en jagers.